

Кинджал

Олександр Пушкін

Лемноський бог тебе скував
Для Немезіди рук залізних,
Кинджале месницький, підпоро вольних прав,
Останній судіє усіх тиранів грізних.

Де Зевсів грім мовчить, де сплять мечі законів,
Ти правий суд несеш і правий гнів,
Таїшся ти в підніжжі тронів,
У згортках дорогих шовків.

Мов кари меч, мов блискавка богів,
Ти в диких оргіях жахаєш лиходія,—
І він тремтить і полотніє
Між святкових огнів.

Ти скрізь його найдеш: в наметі бойовім,
На суші, на морях, за вірними замками,
На ложі пристрасті, у храмі,
В сім'ї і в натовпі людським.

Під гордим Кесарем шумує Рубікон,
Державний Рим упав, повалено закон,—
Та блиснув ти в руках завзятця:
І Кесар падає, і мармури колон
Тирана кров'ю багряняться.

Син бунту дикого, ганьбований стократ,—
Бенкетом тішачись кривавим,
Над трупом вольності безглавим
Устав потворний, лютий кат.

Він жертви рокував похмурому Аїду
Во ім'я помсти, крові й зла,—
Та вища воля принесла
Тебе і діву Евменіду.

О Занде праведний! Життя своє скінчив

На ешафоті ти страшному;
Але безсмертний, чесний гнів
У труні сховано німому.

В твоїй Германії щодень і кожна мить
Ти кару злій віщуєш силі,—
І на торжественній могилі
Кинджал без напису горить.